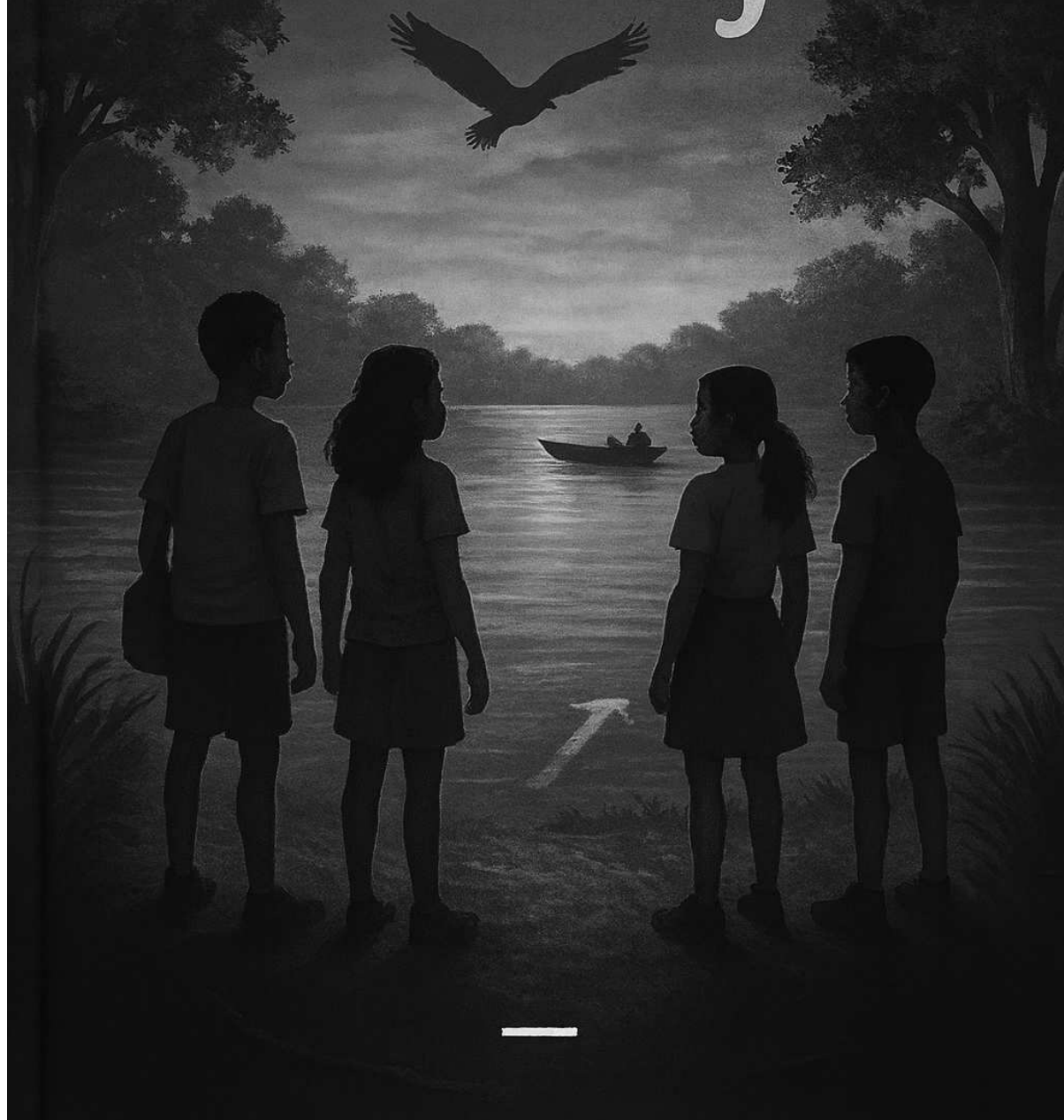

Het geheim van Marowijne

Colofon

Titel: Het geheim van Marowijne

Auteur:

Copyright © 2025 Alle rechten voorbehouden

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgever: [ruimte voor uitgever]

ISBN: [ruimte voor ISBN]

Plaats van druk: [ruimte voor plaats]

[Hier Voorwoord invoegen]

Inhoud

1. Hoofdstuk 1	<i>Het fluisteren van de rivier</i>
2. Hoofdstuk 2	<i>De verleiding van het geld</i>
3. Hoofdstuk 3	<i>Vriendschap en geheimen</i>
4. Hoofdstuk 4	<i>Naar het donkere bos</i>
5. Hoofdstuk 5	<i>De val en de vlucht</i>
6. Hoofdstuk 6	<i>Paden van Licht</i>
7. Hoofdstuk 7	<i>De laatste les</i>
8. Hoofdstuk 8	<i>De brug van morgen</i>
9. Hoofdstuk 9	<i>De Rivier herinnert</i>

Hoofdstuk 1 – Het Fluisteren van de Rivier

De nacht hing als een zware deken over Albina. Alleen het kabbelen van de Marowijne-rivier vulde de stilte. De maan wierp zilveren vlekken op het water, alsof er geheimen onder het oppervlak verborgen lagen. Ravi, veertien jaar oud, zat op de veranda van zijn moeders houten huis en trok zijn knieën tegen zich aan. Zijn blik was vastgenageld op de donkere rivier.

Het huis stond vlak bij de oever. Overdag leek het water vriendelijk en levend, vol vissers, spelende kinderen en kano's die heen en weer gleden. Maar 's nachts veranderde de Marowijne. Het was dan alsof de rivier fluisterde, alsof ze verhalen vertelde die je niet hardop mocht herhalen.

Plotseling ving Ravi een laag gebrom op. Hij spitste zijn oren. Het was geen kikker, geen brommer in de verte. Dit geluid was anders. Hij leunde voorover en tuurde naar het water.

Uit de schaduwen doken twee boten op, bijna onzichtbaar. Ze voeren zonder licht, glijdend als roofdieren over het water. De mannen aan boord waren vaag te onderscheiden. Ravi's hart begon sneller te slaan. Dit waren geen vissers. Dit waren smokkelaars.

Zijn moeder riep vanuit de keuken:

“Ravi! Het is laat. Kom binnen, jongen.”

Hij slikte. “Ja, ma!” riep hij terug, maar hij bleef nog even zitten. Hij zag hoe de boten een bocht om verdwenen, opgeslokt door de nacht.

Een koude rilling trok langs zijn rug. Hij wist dat hij dit niet zomaar kon vergeten.

De volgende ochtend scheen de zon fel over de rivier. De lucht was warm en vochtig, en overal klonk het geroep van vogels. Ravi stapte op zijn fiets en reed langs de oever op weg naar de Moringa school. Zijn gedachten dwaalden steeds af naar de boten van de vorige nacht.

Plotseling zag hij iets tussen de wortels van een boom die half in het water stond. Hij remde hard, zijn banden gierden in het zand. Hij stapte af en liep naar de boom.

Daar lag een houten kist, aangespoeld en half open. Binnenin lagen flesjes gevuld met een witte vloeistof en stapels papieren met vreemde tekens en getallen. Ravi voelde zijn hart in zijn keel bonzen. Dit hoorde bij die mannen van gisteravond.

Hij hurkte neer en pakte een van de papieren. Het voelde vreemd zwaar in zijn handen.

“Ravi? Wat doe jij daar?”

Hij schrok zo hevig dat hij bijna viel. Hij draaide zich om en zag Shanaya staan. Ze was dertien, met lange donkere vlechten die over haar schouders hingen. Haar bruine ogen fonkelden nieuwsgierig terwijl ze dichterbij stapte.

“Niets... ik eh... ik vond dit,” stotterde Ravi en hield het papier omhoog.

Shanaya knielde naast hem en keek in de kist. Haar ogen werden groot. “Ooo... dit ziet er niet goed uit.”

“Ik denk dat het van de smokkelaars is,” fluisterde Ravi.

Ze sloeg haar armen over elkaar. “Mijn vader zegt altijd dat je je ver uit de buurt moet houden van zulke dingen. Dit is gevaarlijk.”

“Maar... wat als het belangrijk is?” Ravi keek haar aan. “Wat als we iets kunnen doen?”

Ze fronste. “Ravi, we zijn kinderen. We kunnen hier niks mee. Straks krijgen we nog problemen.”

Toch zag hij in haar blik dat ze net zo nieuwsgierig was als hij.

“Misschien,” zei Ravi aarzelend, “moeten we het nog even geheimhouden. Tot we zeker weten wat het is.”

Shanaya dacht na en knikte langzaam. “Oké. Maar we moeten beloven dat niemand anders dit te weten komt. Nog niet.”

“Beloofd.”

Ze gaven elkaar een korte handdruk, alsof ze een geheime afspraak bezegelden. Maar diep in zijn hart voelde Ravi dat dit geen geheim was dat stil zou blijven.

Later die dag, op het schoolplein, was het druk en luidruchtig. Jongens renden achter een bal aan, meisjes zaten in groepjes te kletsen. De geur van gebakken bananen uit een kraampje bij de weg zweefde over het plein.

Ravi stond bij zijn fiets toen een stem hem riep. “Ey, Ravi!”

Hij draaide zich om en zag Diego, vijftien jaar, leunend tegen de muur. Diego was groter dan de meeste jongens, met een zelfverzekerde houding en altijd de nieuwste schoenen. Veel kinderen keken tegen hem op, al wisten ze dat hij vaak met de verkeerde mensen omging.

“Kom even,” zei Diego.

Ravi liep aarzelend naar hem toe. Shanaya volgde, op een afstandje, alsof ze het niet helemaal vertrouwde.

Bij de winkel aan de overkant van de straat zat een groepje jongens. Diego trok een pakje kauwgom uit zijn zak en gooide het nonchalant in de lucht. “Kijk dit,” zei hij trots. “Makkelijk verdiend.”

Een van de jongens vroeg: “Hoe heb je dat gefixt?”

Diego grijnsde. “Als je de juiste mensen kent, gaat alles snel. De mannen van de rivier betalen goed. Je hoeft alleen maar een beetje te helpen. Een boodschap hier, een doos daar. En je krijgt meer dan je ooit met klusjes of zakgeld zult verdienen.”

De jongens keken bewonderend. Ravi voelde een steek in zijn maag. Het klonk verleidelijk. Hij dacht aan zijn moeder, hoe ze lange dagen werkte en vaak doodmoe thuiskwam. Ze hadden altijd geld tekort. Nieuwe schoenen? Onmogelijk. Soms moest Ravi zijn zusje (sis) zelfs zijn bord met eten geven.

En hier stond Diego, met alles wat hij wilde.

“Wat moet je doen dan?” vroeg Ravi voorzichtig.

“Niet veel,” zei Diego luchtig. “Gewoon een beetje helpen. Niks groots. En je krijgt er dikke stapels voor terug.”

Ravi zweeg. Hij voelde de verleiding knagen. Met dat geld kon hij zijn moeder helpen, misschien zelfs haar blij maken.

Maar nog voor hij iets kon zeggen, kwam Shanaya dichterbij. Ze keek Diego recht in de ogen. “Weet je wat je krijgt? Problemen. Politie. Gevaar. En ouders die kapotgaan van verdriet.”

Diego lachte spottend. “Ach, meisje. Jij snapt niks van de echte wereld. Blijf maar braaf je huiswerk doen.”

Shanaya draaide zich naar Ravi. “En jij? Ga je ook die domme kant op? Of kies je voor je familie?”

Ravi voelde zijn wangen gloeien. Zijn gedachten tolden. Hij wilde stoer zijn. Hij wilde geld hebben. Maar hij zag ook het teleurgestelde gezicht van zijn moeder voor zich. En Shanaya’s ogen, die hem strak aankeken, vragend, smekend bijna.

Hij haalde diep adem. “Nee,” zei hij. Zijn stem trilde, maar hij hield vol. “Ik doe niet mee.”

Diego’s glimlach verdween voor een moment. “Jouw verlies,” zei hij kil. Hij draaide zich om en liep weg, gevolgd door de andere jongens.

Shanaya legde een hand op Ravi’s arm. “Je hebt de juiste keuze gemaakt.”

Ravi knikte zwijgend. Maar diep vanbinnen wist hij: dit verhaal was nog lang niet voorbij.

Die middag fietsten Ravi en Shanaya samen naar huis. Het pad langs de rivier was hobbelig, met plassen waar de zon in glinsterde. Een houten bruggetje kraakte onder hun banden. De lucht rook naar natte aarde en houtskool, alsof ergens iemand bakkeljauw aan het roosteren was.

“Denk je dat Diego boos is?” vroeg Ravi, zonder opzij te kijken.

Shanaya trapte gelijkmatig door. “Boos? Misschien. Maar eerder beledigd. Hij wil dat anderen hem volgen, anders voelt hij zich zwak.”

“Hij is niet zwak,” mompelde Ravi. “Hij is... verkeerd.”

Shanaya knikte. “Verkeerde keuzes maken mensen zwak. Jij koos goed.”

Ze reden een tijdje zwijgend verder. Het water glansde en in de verte klonk gelach van kinderen die vanaf een steiger sprongen. Een groene leguaan schoot het struikgewas in.

“Over die kist,” begon Ravi zacht. “Ik heb er nog over nagedacht. Als die flessen drugs zijn”

“Zijn we al te diep,” viel Shanaya in. “En dan?”

“Dan moeten we het melden. Maar ik vertrouw niet iedereen.”

“Je bedoelt... politie?” Ze keek hem nu wel aan.

Ravi slikte. In zijn hoofd schoven beelden over elkaar: een agent die vaak aan de bar hing, fluisterende mannen bij de rivier, zijn moeder die zei dat je sommige mensen niets moest vertellen als je geen problemen wilde.

“Ik bedoel: hoe zorgen we dat niet het halve dorp het weet, inclusief de verkeerde mensen?”

Shanaya zweeg, dacht. “We kunnen het aan juf Liana vertellen,” zei ze na een paar seconden. “Zij is van de rustige soort. En ze kent iemand bij Jeugdzorg.”

Ravi trok een scheef gezicht. “Maar dan... ben ik de klikspaan.”

Ze remde licht af en zette haar voeten op de grond, precies bij het hek van haar huis. “Je bent eerder iemands redder dan iemands klikspaan.”

Hij keek naar haar. De zon viel in een streep over haar gezicht, haar vlecht glansde. “Jij zegt dat zo makkelijk.”

“Het is niet makkelijk,” antwoordde ze. “Het is juist moeilijk – en daarom is het goed.”

Ravi zuchtte. “Oké. Morgen. We vertellen het aan juf Liana.”

Ze hield de fiets vast met één hand en raakte heel even zijn schouder met de andere. “Goed zo. En... Ravi?”

“Ja?”

“Dank je dat je nee zei vandaag.”

Hij voelde warmte in zijn borst opkomen. “Graag gedaan.”

Ze glimlachte en verdween achter het hek, de geur van sopropo en rijst uit de keuken tegemoet.

Thuis trof Ravi zijn moeder aan in de tuin, waar ze pinda's aan het drogen was op een stuk jute. Hun houten huis stond op palen, met een smalle trap en een veranda die knarste. De wind blies door de mangoboom. Zijn kleine sisa, Neha, tekende met een stok figuurtjes in het zand.

“Hoe was school?” vroeg zijn moeder.

“Goed,” zei Ravi. “We hadden rekenen. Ik ben denk ik... oké.”

Zijn moeder trok haar wenkbrauwen op. “Alleen oké?”

Ravi haalde zijn schouders op. “Meneer Carlo zei dat ik te snel tel in mijn hoofd en dan slordig schrijf.”

Zijn moeder glimlachte. “Snel hoofd, slordige handen. We maken die handen netter, hoor.”

Ze pakte een kan water en schonk twee bekers in. Ravi nam dankbaar een slok. Hij voelde hoe het koude water zijn droge keel verkoelde.

“Ravi,” zei ze toen, ernstiger. “Ik hoorde dat Diego nieuwe schoenen heeft. En dat hij ze graag laat zien.”

Ravi verstijfde. “Wie heeft dat gezegd?”

“Niemand hoeft dat te zeggen. Je ziet het al van ver. Ik wil alleen dat jij je verstand gebruikt. Snel geld ruikt altijd naar problemen.”

Hij knikte. “Ik weet het, ma.”

“En als iemand je wat vraagt”

“Ik zeg nee,” viel hij haar in de rede. “Echt.”

Ze keek hem lang aan, zoals alleen moeders kunnen, alsof ze in zijn hart wilde kijken. Daarna ontspande haar gezicht. “Goed. Dan is er soep.”

Neha sprong op. “Saoto! Saoto!”

“Niet schreeuwen,” lachte zijn moeder. “Eerst handen wassen.”

Ravi voelde de spanning in zijn schouders iets zakken. Thuis veilig zijn voelde als een dikke deken. Maar net onder die deken lag dat knagende gevoel: de kist, de flessen, de papieren. Alsof de rivier hem nog iets wilde vertellen.

’s Avonds, toen de zon onderging en de lucht roze werd, zat Ravi weer even op de veranda. De rivier glom, vissen plopten aan het oppervlak. Hij dacht aan de dag, aan Diego’s blik, aan Shanaya’s hand op zijn schouder. Er ging een kleine rilling door hem heen, maar niet van kou. Hij had een raar gevoel.

Hij stond op en pakte zijn telefoon. Een bericht aan Shanaya: *“Morgen 7.30 voor het lokaal. Dan samen naar juf.”*

Hij keek hoe het blauwe vinkje verscheen en bijna meteen het antwoord: *“Deal. Slaap lekker, held.”*

Hel...d. Hij grinnikte in zichzelf. Als helden bestaan, dacht hij, dan zijn het mensen die bang zijn en toch het juiste doen. Hij keek naar de maan boven de Marowijne. "Ik ga het juiste doen," fluisterde hij tegen niemand.

De volgende ochtend waren de straten nog koel en stil. Honden sliepen lui bij stoepen; ergens tikte een hamer op hout. Ravi trapte rustig, zijn rugtas licht, zijn gedachten zwaar.

Shanaya stond al bij het hek van de school, haar vlecht vandaag met een groen lint. "Klaar?" vroeg ze.

"Klaar," zei Ravi. Zijn stem klonk vaster dan hij zich voelde.

Ze liepen samen het terrein op. Juf Liana was bezig krijt te sorteren in de klas. Ze was in de vijftig, droeg een bril met een dun goudkleurig randje en had een stem die zelfs de drukste klas kalm maakte.

"Juf?" begon Shanaya. "Mogen we u iets vertellen?"

Juf Liana keek op, haar blik meteen zacht. "Kom binnen, kinderen." Ze sloot de deur en gebaarde naar de eerste bank. "Vertel het maar."

Ravi keek naar Shanaya, die knikte. Toen vertelde hij alles. Over de boten die zonder licht voeren. Over de kist tussen de boomwortels. Over de flessen en de papieren.

Hij zweeg over Diego's aanbod maar slechts één seconde. Toen besloot hij ook dat te zeggen. Alles in één keer, zoals je een pleister snel lostrekt.

Juf Liana luisterde zonder hem te onderbreken. Er trok geen schrik door haar gezicht, geen dramatische hand naar de mond. Ze knikte slechts af en toe, en ging aan het eind aan haar bureau zitten.

"Dank jullie wel," zei ze. "Dat jullie dit delen, vraagt moed. Jullie hebben goed gehandeld."

"Wat gebeurt er nu?" vroeg Shanaya.

“Ik ga iemand bellen die ik vertrouw,” zei ze. “Van Jeugdzorg. Zij hebben korte lijnen. En ik laat het discreet doorgeven aan de juiste agent. Jullie blijven hier uit de buurt. Beloofd?”

“Beloofd,” zeiden ze in koor.

“En Ravi?” vroeg ze, zachter. “Het aanbod van die jongen – je hebt nee gezegd. Hou dat vast, wat er ook gebeurt.”

Hij knikte, de spanning in zijn schouders een stukje lichter.

“Goed,” besloot juf Liana, en dat klonk als een deksel dat netjes op een pan klikte. “Ga nu maar naar het schoolplein. Ik bel meteen.”

Toen ze de deur weer achter zich sloten, voelde Ravi zich twee centimeter groter. “We hebben het gedaan,” fluisterde hij.

Shanaya tikte tegen zijn arm. “Ja. En nu laten we de grote mensen hun werk doen.”

De ochtendlessen verliepen eerst rustig. Maar net voor de kleine pauze liep er een man in burger door de gang, met juf Liana naast zich. Hij droeg geen uniform, wel een badge in zijn borstzak. Ravi voelde zijn maag zich samentrekken. De man knikte kort naar de klas, sprak met juf, en verdween weer.

Shanaya schoof haar schrift opzij en keek Ravi even aan. *Rustig blijven*, lazen ze in elkaars blik.

Tijdens de pauze zat Ravi op het muurtje naast het basketbalveld. Jerrel, zijn klasgenoot, kwam naast hem zitten. Jerrel had lange benen, was altijd aan het rennen of klimmen, en wist alle sluippaden langs de rivier.

“Je ziet eruit alsof je iets zwaars draagt,” zei hij met een scheef lachje.

Ravi trok een wenkbrauw op. “Ik? Ik ben gewoon moe.”

“Jaja,” zei Jerrel. “Ik zag gisteravond ook boten zonder licht.” Hij hield zijn stem laag. “Vlakbij de oude steiger. En er was een drone. Klein ding. Je zou het bijna voor een grote libelle houden.”

Ravi keek hem scherp aan. “Heb je dat vaak gezien?”

“Niet vaak,” zei Jerrel. “Maar vaak genoeg om mijn vader te horen zeggen dat hij de honden binnen wil ’s nachts.”

Er kroop een koude draad langs Ravi’s rug. “Zeg er niets over. Niet hardop.”

Jerrel kneep zijn ogen samen. “Te laat?”

“Wat bedoel je?”

“Diego,” zei Jerrel, en knikte naar de schaduw onder de amandelboom aan de rand van het plein. Diego stond daar, armen over elkaar, starend. Niet praten, alleen kijken.

Ravi slikte. “Laat hem kijken,” zei hij stoer, maar zijn handpalmen werden nat.

Shanaya kwam erbij staan met twee bekers water van de kraan. “Drink,” zei ze, resoluut. “En blijf lachen, dat maakt hem gek.”

“Lachen?” piepte Ravi. “Nu?”

Ze trok een overdreven brede glimlach, zo groot dat het bijna klungelig werd. Jerrel proestte het uit. En Ravi moest, ondanks alles, ook lachen.

Samen keken ze even later weer op. Diego was verdwenen.

Na school liepen Ravi en Shanaya met Jerrel mee tot aan de bocht bij het voetbalveld. Het was drukkend warm geworden; de lucht hing vol met de belofte van regen.

“Als het regent, stijgt de rivier,” zei Jerrel. “Dan drijven dingen sneller weg. Ook... kisten.”

“Misschien maar goed,” mompelde Ravi.

“Of slecht,” zei Shanaya. “Bewijs weg.”

Ze zwegen. De regen liet nog op zich wachten, maar de hemel werd al grijs.

“Luister,” zei Jerrel toen, zachter. “Als jullie iets gekks zien, app mij. Ik ken een paadje achter de oude molen dat naar een hoog stuk gaat. Goed zicht. Niemand komt daar. Handig als je... je weet wel... wil kijken.”

“Wij gaan nergens kijken,” zei Shanaya, alsof ze hem terug op aarde trok. “Wij blijven uit de buurt.”

Jerrel hief zijn handen. “Rustig. Ik zeg het maar. Voor als.”

Ravi knikte dankbaar. “Thanks.”

Ze namen afscheid. Ravi en Shanaya bleven nog even samen staan bij de oever, waar de rivier als een groot spiegeland oog leek.

“Denk je dat het nu klaar is?” vroeg Ravi.

Shanaya keek naar de overkant, naar het donker van het bos aan de Franse kant. “Bijna nooit is iets klaar na de eerste stap,” zei ze. “Maar de eerste stap was wel de belangrijkste.”

“Je klinkt als een boek.”

“Jij als een liedje,” kaatste ze terug. “Eentje met te veel bas.”

Hij lachte. “Bas is goed.”

Ze keken zwijgend naar het water. Een windvlaag trok rimpels in het oppervlak. In die rimpels hoorde Ravi weer dat gefluister. Niet dreigend zoals gisteren, eerder waarschuwend, maar ook bemoedigend, alsof de rivier zei: *Hou je ogen open, hou je hart schoon.*

Hij knikte in zichzelf. “Ik hou ze open,” mompelde hij.

“Wat?” vroeg Shanaya.

“Niets. Gewoon. Ik dacht aan morgen.”

“Je denkt altijd aan morgen,” plaagde ze. “Probeer eens vandaag.”

Hij dacht aan vandaag: aan de kist, aan juf Liana, aan de badge van de man, aan het korte, scherpe kijken van Diego. En aan dit moment, hier, met Shanaya, waar iets warmes en onuitgesproken tussen hen in hing, als een draad die van de een naar de ander liep en zacht trilde.

“Vandaag is oké,” zei hij. “Omdat jij er bent.”

Ze werd even stil. “Ravi,” zei ze zacht. “Zullen we afspreken dat, wat er ook gebeurt, we elkaar eerlijk blijven zeggen wat we denken? Geen geheimen.”

Hij slikte. Ook geen geheimen over hoe hij haar hand op zijn schouder had gevoeld als een vonk? “Geen geheimen,” zei hij. “Beloofd.”

Ze staken allebei hun pink uit. “beloofd,” zei ze. Ze haakte haar pink in de zijne en kneep. Het voelde kinderlijk en toch plechtig, alsof ze een contract sloten waar geen advocaat ter wereld tussen zou komen.

Toen barstte, bijna op commando, de regen los. Grote, warme druppels die tikten op hun hoofden en shirts donker kleurden. Ze renden lachend uiteen, ieder naar huis, met de regen die de zweetgeuren en stof van de dag wegspoelde en de rivier vol, voller, volst deed worden.

Die nacht werd Ravi wakker van het getrommel van regen op het dak. Hij draaide zich om, trok de dunne deken over zich heen, maar iets liet hem niet opnieuw in slaap vallen. Datzelfde iets dat in zijn borst knaagde, dat hem de veranda op had geduwd, dat hem de kist had laten zien en wat erin zat.

Hij sloop uit bed en stapte op zijn tenen naar buiten. De veranda was nat en glanzend; druppels vielen van het dak. De rivier, opgekomen door de stortbui, bewoog sneller, schuimend langs de oever.

En daar, haast onmerkbaar, zag hij het: een schim van een boot, laag en donker, die tegen de stroom in sneed, zonder licht. Achter de boot bewoog iets boven het watereen klein zoemend ding dat korte boogjes maakte.

Ravi hapte naar adem. De drone.

Een flits van koplampen aan de overkant. Een zacht fluitje dat over het water droeg. De boot dook weg achter een bocht, alsof hij in de regen zelf verdween.

Ravi's hart sloeg zo hard dat hij dacht dat zijn ribben het zouden horen. Hij rende terug naar binnen, pakte zijn telefoon en staaarde naar het scherm. Een bericht sturen aan Shanaya? Aan Jerrel? Midden in de nacht?

Zijn duim hing boven het toetsenbord. Toen stopte hij. Juf Liana had gezegd: laat de grote mensen dit doen. Niet zelf erachteraan.

Hij zette de telefoon weg en luisterde naar zijn ademhaling tot die weer rustig werd.

Toch, terwijl hij terug onder zijn deken kroop, kon hij niet vergeten wat hij had gezien. De boot zonder licht. De drone als een mechanische libelle. En de wetenschap dat de regen niet alles wegspoelde.

Soms, wist hij nu, spoelde regen juist dingen aan.

De volgende ochtend hing er een vreemde stilte over Albina. De lucht was grijs, alsof de regen nog niet klaar was. Ravi zat aan de ontbijttafel, roerend in zijn mok warme thee. Zijn moeder zong zachtjes een oud liedje in het Sranan, terwijl ze cassavebrood in de pan draaide. Alles leek normaal. En toch voelde Ravi dat iets veranderd was.

“Je bent stil vandaag,” zei zijn moeder zonder op te kijken.

“Gewoon moe,” antwoordde hij.

“Te veel leren of te veel denken?”

“Allebei, denk ik.”

Ze glimlachte, maar haar blik gleed even naar buiten. “Ik hoorde gisteravond motoren op de rivier. Te laat voor vissers. Misschien controle van politie.”

Ravi's lepel stopte halverwege zijn mok. “Oh?”

“Ja. Laat ze maar controleren,” zei ze, “sommige mensen vergeten dat regels er niet voor niets zijn.”

Hij knikte, maar zijn gedachten waren ergens anders. *Misschien waren dat die mannen weer... of misschien de politie na juf Liana's telefoontje.* Zijn moeder schonk hem nog wat thee in. "En probeer vandaag niet te laat thuis te komen, ja? Er hangt onweer in de lucht."

Ravi beloofde het, maar diep vanbinnen wist hij dat vandaag anders zou worden dan elke andere schooldag.

Op school voelde hij de spanning meteen. Sommige kinderen fluisterden. Er was iets gaande.

Toen hij zijn klas binnenstapte, zag hij juf Liana met gefronste wenkbrauwen aan haar bureau zitten. Er stond een onbekende man bij het raam, in gewoon T-shirt en jeans. Ravi herkende hem: de man met de badge van gisteren.

"Goedemorgen," zei juf Liana. Haar stem klonk vriendelijk, maar iets te gespannen. "Dit is meneer Alwin, van de politie. Hij komt vandaag iets vragen over de rivier."

De klas viel stil. Ravi voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

"Geen zorgen," zei de agent. "Ik ben hier gewoon voor informatie. De meesten van jullie wonen langs de oever. Misschien heeft iemand iets gezien boten zonder licht, vreemde geluiden 's nachts, onbekende mensen."

Een paar kinderen fluisterden onderling. Iemand riep: "Ik hoor altijd boten, meneer!" en de klas lachte opgelucht.

Maar Ravi lachte niet. Zijn ogen vonden Shanaya's. Zij keek terug, met precies dezelfde vraag in haar blik: *Denkt hij dat wij iets weten?*

De agent vroeg nog wat algemene dingen en verliet daarna de klas. Pas toen hij de deur achter zich sloot, haalde Ravi weer adem.

Juf Liana klapte in haar handen. "Goed, kinderen, open jullie boeken bij bladzijde twaalf."

Maar Ravi hoorde geen enkel woord van wat ze daarna zei.

Na school liep hij met Shanaya naar de rivierkant, waar ze hun fietsen parkeerden. De lucht was zwaar en donker, de wind trok aan de bladeren van de bomen.

“Hij weet iets,” zei Ravi zacht.

“Wie? Meneer Alwin?”

“Ja. Of hij vermoedt iets. Hij keek twee keer naar mij.”

“Misschien omdat jij keek alsof je een geheim onder je tong verstopte,” zei Shanaya droog.

Hij keek haar aan. “Ik kan dit niet goed. Doen alsof niets aan de hand is.”

Ze zuchtte. “Dat weet ik. Je bent te eerlijk om te liegen.”

“Dat klinkt als een belediging.”

“Dat is het niet,” zei ze, en haar blik verzachtte.

Ze liepen een stuk langs de oever. De rivier was breed en traag, vol drijvend hout na de regen. Op de overkant, aan de Franse kant, hingen dunne slierten mist boven het bos.

Plots hoorde Ravi het: een klik, een klein geluid achter hen, alsof er iets in het gras werd aangeraakt. Hij draaide zich om, maar zag niets. Alleen struiken, nat van regen.

“Wat is er?” vroeg Shanaya.

“Ik dacht dat ik iets hoorde.”

“Een kikker, misschien?”

“Of een telefoon.”

Ze keken allebei om zich heen, maar het geluid was weg. Toch voelde Ravi de haartjes in zijn nek overeind staan.

Ze besloten terug te fietsen. Toen hij zijn fiets optilde, zag hij iets op de grond glinsteren: een klein metalen buisje, niet groter dan zijn pink. Hij raapte het op. Er zat een rood lampje in dat niet meer brandde.

“Wat is dat?” vroeg Shanaya.

“Geen idee... het lijkt op een onderdeel van een drone.”

Ze wisselden een blik. “Ravi... we moeten dit meenemen. Naar juf.”

Hij knikte, stopte het in zijn zak en keek nog één keer om. Daar, tussen de bomen, leek iets te bewegeneen donkere schim, te snel om te herkennen.

Hij wilde roepen, maar Shanaya greep zijn arm. “Niet,” fluisterde ze. “Gewoon lopen.”

Ze liepen rustig weg, zonder achterom te kijken.

Bij juf Liana’s huiseen klein houten huis met blauwe luikenvertelden ze wat ze hadden gevonden. Juf keek aandachtig naar het metalen stukje.

“Dit lijkt inderdaad op een drone-onderdeel,” zei ze langzaam. “Ik geef dit door aan meneer Alwin. En jullie twee... blijven voorlopig uit de buurt van de rivier, begrepen?”

“Maar juf” begon Ravi.

“Geen ‘maar’. Jullie hebben al genoeg gedaan. Laat dit nu aan ons over.”

Ze knikten. Toch voelde Ravi zich niet gerustgesteld. Toen ze wegliepen, hoorde hij in de verte weer een brom, laag en kort, alsof iemand net op dat moment de motor van een boot startte.

Die avond was het moeilijk om zijn gedachten stil te krijgen. Hij lag in zijn bed en hoorde het zachte tikken van regen tegen het raam. De lucht was warm en kleverig.

Zijn telefoon trilde. Een bericht van Shanaya:

“Ik kan niet slapen. Denk je dat ze weten dat wij het waren?”

Hij typte:

“Misschien. Maar we hebben niks verkeerd gedaan.”

Een paar seconden later kwam haar antwoord:

“Soms is juist doen het gevaarlijkste wat je kunt doen.”

Ravi staarde naar die zin. Ze had gelijk. Toch voelde hij dat het juist daardoor belangrijk was om door te zetten.

Hij tikte terug:

“Als we bang worden, winnen zij. En ik wil niet dat zij winnen.”

Er kwam een glimlachend emoji'tje terug. Daarna niets meer.

Ravi legde zijn telefoon naast zich en sloot zijn ogen. De regen leek zachter te worden, maar het gevoel van onrust bleef in zijn borst zitten, als een vogel die niet kan landen.

De volgende ochtend werd hij vroeg wakker, nog voor de zon. De lucht was bleek en vochtig. Hij liep naar buiten en zag de rivier in de verte stomen. Mist steeg op van het water, en ergens hoorde hij motorgeronk.

Zijn moeder kwam naast hem staan met een mok koffie. “Je staat vroeg op vandaag.”

“Kon niet slapen.”

“Wat houdt je bezig, jongen?”

Hij aarzelde. “Gewoon... dingen.”

Ze glimlachte. “Dingen zijn vaak het begin van iets groots. Maar vergeet niet: wat je ook doet, doe het met een schoon hart.”

Hij keek naar haar profiel in het zwakke ochtendlicht. “Altijd, ma.”

Ze knikte tevreden. “Goed zo. En nu, ga eten voor je weggaat.”

Terwijl hij naar binnen liep, hoorde hij in de verte weer een boot, kort en scherp, alsof iemand expres zijn aandacht wilde trekken. Hij bleef staan in de deuropening en keek naar de rivier.

Daarnet zichtbaar in de ochtendnevelgleed iets zwarts langs de oever. Een boot, kleiner dan die van gisteren.

Maar dit keer zat er niemand in. Alleen een kist.

Zijn hart sloeg over.

Hij rende naar het water, slipte over nat gras en sprong in de modder bij de oever. De boot dreef langzaam voorbij, gedragen door de stroom. Hij zag de kist erin, precies zoals die van vorige keer alleen zat deze dicht, stevig met touw vastgemaakt.

“Ravi!” hoorde hij achter zich. Het was Shanaya, hij wist het meteen aan haar stem. “Wat doe je?!”

“Er is weer een kist!” riep hij.

“Laat het!” schreeuwde ze. “Niet aanraken!”

Maar hij kon het niet laten. Hij greep een tak, haakte die achter de rand van de boot en trok. De kist schoof een paar centimeter zijn kant op.

En toen hoorde hij ietseen klik, gevolgd door een zacht gezoem.

Shanaya rende naar hem toe. “RAVI! Stap weg!”

Hij liet de tak vallen en sprong achteruit, net toen de boot met een korte knal uiteenspatte in een wolk van rook en water. Het geluid echode over de rivier. Een zwerm vogels steeg verschrikt op uit de bomen.

Ravi lag in het gras, nat, zijn hart bonzend. Shanaya stond over hem heen, haar gezicht wit.

“Ben je gek geworden?” siste ze. “Je had dood kunnen zijn!”

“Ik wist niet” begon hij, maar zijn stem brak.

“Niet weten is geen excuus!” zei ze, haar ogen vol tranen van woede en angst. “Je beloofde dat je voorzichtig zou zijn!”

Hij keek naar de restanten van de boot, die langzaam in de stroming verdwenen. “Iemand wilde iets verbergen,” fluisterde hij. “Of iets laten verdwijnen.”

Ze kneep haar handen tot vuisten. “Of jou.”

Ze stonden daar een tijdje, zwijgend, terwijl de rook verdween en alleen de geur van verbrande olie achterbleef.

“Kom,” zei ze toen zacht. “We moeten dit meteen aan juf vertellen. En misschien... misschien is het tijd dat ze meer mensen inschakelen.”

Ravi keek naar het water. “Het lijkt wel alsof de rivier boos is.”

Shanaya pakte zijn hand, stevig, zonder iets te zeggen. Samen liepen ze terug het pad op, de zon die langzaam doorbrak boven hen.

En ergens, hoog in de lucht, cirkelde een klein zwart stipjede drone. Alsof iemand precies wist waar ze waren.

De rook van de ontplofte boot hing als een vuile veeg over de Marowijne. Ravi's shirt plakte aan zijn rug; zijn handen trilden nog. Hij en Shanaya renden bijna het hele stuk naar het schoolplein, waar juf Liana op dat uur meestal met de conciërge de dag voorbereidde. Hun slippers sloegen natte spatten uit het zand.

Bij het hek stond juf Liana al te praten met meneer Alwin. Alsof ze op hen hadden gewacht. Toen juf de angst in hun gezichten zag, hield ze direct op met spreken. “Wat is er gebeurd?”

Ravi hapte naar lucht. “Bootkistexplosie”

Shanaya nam het over, kort en scherp. “We zagen een onbemande boot met een kist erin. Ravi probeerde de boot naar de kant te trekken, er ging iets af. Een soort ontstekingsmechanisme. Het ding is ontploft.”

Meneer Alwin's ogen vernauwden. “Zijn jullie oké?”

“Ja,” zei Shanaya, “nauwelijks schrammen. Maar het was dichtbij. Veel te dichtbij.”

Juf legde een hand op Ravi's schouder. "Kom zitten." Ze leidde hen naar de schaduw van het afdak. Alwin pakte zijn telefoon, sprak gehaast, noemde coördinaten, woorden als "patrouille" en "forensisch team".

Ravi staarde naar zijn trillende vingers. "Het spijt me," fluisterde hij. "Ik kon het niet laten. Ik dacht... als we weten wat erin zit..."

"Het is niet slim," zei Alwin, niet boos, wel definitief. "Maar ik begrijp waarom je handelde. Dat maakt je niet slecht, maar wel kwetsbaar." Juf knikte. "Moed kan zonder roekeloos te zijn."

Ravi slikte. "Ik zal het niet nog eens doen."

"Goed," zei Alwin. "Er is iets wat jullie moeten weten. Gisteravond zijn we de tip van juf Liana nagegaan. We hebben sporen gevonden van meerdere dropspakketten die stroomafwaarts worden gelaten om elders te worden opgevist. Iemand gebruikt de regen en de rivierstroom als dekmantel. Als een pakket gemist wordt, saboteren ze de drager. Geen bewijs, geen spoor."

"Behalve wat rook," zei Shanaya bitter.

"En dit," voegde Ravi toe, terwijl hij het metalen buisje tevoorschijn haalde. "We vonden dit bij de oever. Lijkt op een drone-onderdeel."

Alwin pakte het voorzichtig tussen duim en wijsvinger. "Mooi detail, jongen. Deze jongens spelen niet met speelgoed. Ze gebruiken technologie. Dat betekent dat ze ook ogen hebben op afstand."

Ravi keek onwillekeurig omhoog, alsof hij het zwarte stipje weer kon zien.

"Luister," ging Alwin verder. "Jullie blijven zo onopvallend mogelijk. Geen heldenacties. Als jullie iets zien, melden jullie het via juf of direct via dit nummer." Hij schreef een nummer op een klein kaartje en gaf het aan Shanaya. "Jij bewaart het," zei hij, alsof hij wist dat zij de rem was op Ravi's gas.

Shanaya stak het in haar etui. “We doen wat nodig is. Maar... er is nog iets. We denken dat iemand ons in de gaten houdt. Eerder hoorden we klikken in het gras, alsof een telefoon werd bediend. En de drone boven de rivier vandaag”

Alwin knikte langzaam. “Dan gaan we ervan uit dat jullie gezicht bij hen bekend kán zijn. Dat is oncomfortabel, maar niet onoverkomelijk. Wij letten mee.” Hij keek naar juf. “Zij blijven vandaag in de buurt van school. Rust. Structuur. Geen omwegen.”

“Begrepen,” zei juf Liana. Ze kneep zacht in Ravi’s schouder. “Jij gaat straks je handen wassen, eet iets, en blijf rustig. Duidelijk?”

“Duidelijk,” zei Ravi. Zijn stem was hees, maar hij voelde dat de paniek wegebde. Er was een kader. Regels. Een plan dat hij niet alleen droeg.

In de pauze zat Ravi onder de amandelboom met Shanaya en Jerrel. De lucht was warm en broeierig, de geur van nat hout en krijt hing rond de tafels.

Jerrel floot zacht. “Explosie? Bro, je bent net een filmster.”

“Eerder een stomme bijrol,” mompelde Ravi. “Ik trok aan een boot met een bom erin.”

“Jij trok aan de waarheid,” lachte Shanaya. “Maar de waarheid beet terug.”

“Nou,” zei Jerrel, “ik heb iets dat misschien helpt bij de waarheid. Gisteren, laat, zag ik boven de verroeste steiger aan de bocht een man in een regenjas, zelfs toen het droog was. Hij praatte niet, maar zijn hand bewoog steeds naar een oortje. Alsof hij door iemand werd aangestuurd.”

“Dat is vreemd,” zei Shanaya. “Kun je die plek aanwijzen op een kaart?”

Jerrel grijnsde. “Op een servet, als het moet.” Hij pakte een stuk papier uit zijn schrift en tekende de bocht van de rivier, de oude molen, het pad dat hij kende. “Hier is het hoog, je kijkt over alles heen. En hier, bij deze rommel van oude planken, zat hij.”